

„Într-o zi” da, dar nu astăzi

Miercuri, 12 mai 2010

Gili Cârstea

Zaharia vorbește despre o vreme (încă în viitor, deoarece nu s-a întâmplat nici până în ziua de azi) când poporul lui Dumnezeu își va întoarce privirile spre Cel pe care L-au străpuns, și că Îl vor plânge amarnic, așa cum plânge cineva pe întâiul lui născut (Zah 12:10).

Această profundă și autentică pocăință va deschide „un izvor pentru păcat și necurăție” (Zah 13:1), o referire certă la Ziua Ispășirii pentru cei vii descrisă în Maleahi 3:1-3, Daniel 8:14, Daniel 7:13, Matei 25:1-12 (vezi GC 426).

Citind pasajul din Zaharia, oricine se întreabă de ce oare nu are loc acea redeșteptare. Este evident că de ea depinde eliberarea de păcat adusă prin „deschiderea” izvorului care va spăla nelegiuirea fiilor lui Levi, a locuitorilor Ierusalimului și a casei lui David.

Cine este acest Întâi născut, spre care poporul lui Dumnezeu încă nu reușește să-și întoarcă privirile, ca să înțeleagă ce grozăvie s-a întâmplat în mijlocul lor?

Pasajul nu spune că ei, întorcându-și privirile spre El, Îl vor lăuda, Îi vor cânta osanale, Îl vor omagia prin predici, muzică și poezie. Ce se întâmplă acolo este o surpriză care le va schimba total perspectiva. Vor descoperi că, în timp ce „străpungeau” pe unicul lor Fiu, ei cântau altcuiva laude. Că în timp ce stăteau cu spatele la sanctuar, neștiind pe cine străpung acolo prin întregul lor serviciu divin, ei onorau pe Tamuz, ardeau tămâie lui Baal și împodobeau parul Astartei.

Dumnezeu a dorit încă de la început să ne ajute să înțelegem cine este, ce face și cum acționează Sfântul lui Israel. David vorbește astfel despre El:

„Și Te voi lăuda în sunet de lăută, Îți voi cânta credincioșia, Dumnezeule, Te voi lăuda cu harpa, Sfântul lui Israel!” (Ps 71:22).

„Căci Domnul este scutul nostru; Sfântul lui Israel este Împăratul nostru” (Ps 89:18).

Isaia prinde și el acest ecou, pe care îl preia peste tot în cartea lui:

„Strigă de bucurie și veselie, locuitoare a Sionului, căci mare este în mijlocul tău Sfântul lui Israel” (Is 12:6).

Așa trebuia să se întâmple, aceasta era calea consacrată, pe care ar fi mers foarte repede, dacă înțelegeau cât de mare este în mijlocul lor Sfântul lui Israel, sau mai ales în ce fel este „mare” printre ei Sfântul lui Israel.

Pentru ei, măreția consta mai ales în forța brută cu care își puteau domina vecinii, în legea talionului ver. 2.0, adică „mai mulți ochi pentru un ochi...” Nici nu puteau concepe ideea că, în lumea sălbatică în care trăiau, s-ar putea supraviețui cumva întorcând și celălalt obraz. Deși repetau zilnic la Sanctuar modelul mielului pe care îl duci la tăiere, nu vedeau în el pe Sfântul lui Israel. Vedeau aici o dragoste neputincioasă, pe care o urau, și pe care au respins-o mereu. Erau fascinați de patriotismul unui Baraba, pe care îl preferau ca model și inspirație pentru o națiune destinată să ajungă capul și nu coada. Această mentalitate a stat la temelia îndelungatei rebeliuni a poporului lui Dumnezeu din toate timpurile împotriva Sfântului lui Israel.

„Da, n-au încetat să ispitească pe Dumnezeu și să întărate pe Sfântul lui Israel” (Ps 78:41).

„Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu, Sfântul lui Israel: „În liniște și odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate și încredere va fi tăria voastră.” Dar n-ați voit!” (Is 30:15).

„Vai de cei ce se coboară în Egipt după ajutor, se bizuie pe cai și se încred în mulțimea carelor și în puterea călăreților, dar nu privesc spre Sfântul lui Israel și nu caută pe Domnul!” (Is 31:1)

„Vai, neam păcătos, popor încărcat de fărădelegi, sămânță de nelegiuți, copii stricați! Au părăsit pe Domnul, au disprețuit pe Sfântul lui Israel. I-au întors spatele...” (Is 1:4).

Acestea li se păreau afirmații cu totul deplasate. Cum să întoarcă ei spatele Sfântului lui Israel, când nu exista popor mai consacrat, consecvent și dedicat până la extrem împlinirii legii și regulamentelor transmise de Dumnezeu prin Moise?

Ceea ce respingeau ei cu înverșunare, și îi făceau să spună solilor lui Dumnezeu: „Abateți-vă din drum, dați-vă în lături de pe cărare, lăsați-ne în pace cu Sfântul lui Israel!” (Isa 30:11), era o versiune despre caracterul Sfântului lui Israel cu totul nepotrivită în proiectele lor strategice. Chiar Moise și Pavel au avut grave probleme la acest subiect, și au avut nevoie de ani în pustie ca să li se poată scoate din cap ideea că Dumnezeu își călăuzește poporul prin legea forței:

„În școlile militare ale Egiptului, lui Moise i se predase legea forței, iar această învățătură avusese o așa putere asupra caracterului său încât a fost nevoie de patruzeci de ani de izolare și comuniune cu Dumnezeu și natura spre a-l pregăti pentru conducerea lui Israel prin legea dragostei. Pavel a trebuit să învețe aceeași lecție” (ED 65).

Acestui Sfânt al lui Israel care Se conducea după legea dragostei l-au întors ei spatele. Pe El l-au străpuns, Cel dintâi născut dintre cei morți, fratele mai mare al noii familii răscumpărate din păcat. Spre El va trebui biserica să-și întoarcă privirile, dacă speră să vadă vreodată deschizându-se izvorul care să spele păcatul și necurăția. Drumul este clar descris, în această direcție:

„Lumina lui Israel se va prefăce în foc, și Sfântul lui într-o flacără care va mistui și va arde spinii și măcăcinii lui, într-o zi” (Is 10:17).

„În ziua aceea, rămășița lui Israel și cei scăpați din casa lui Iacov nu se vor mai sprijini pe cel ce îi lovea; ci se vor sprijini cu încredere pe Domnul, Sfântul lui Israel” (Is 10:20).

„În ziua aceea, omul se va uita spre Făcătorul său, și ochii i se vor întoarce spre Sfântul lui Israel” (Is 17:7).

Da, „într-o zi,” în „ziua aceea,” zi pe care noi o împingem în viitor cu aceeași inconștiență ca și strămoșii noștri spirituali. „Într-o zi” da, cu plăcere, dar nu astăzi. „Într-o zi” poate o să ne întoarcem privirile spre Cel pe care L-am străpuns, dar astăzi „lăsați-ne în pace cu Sfântul lui Israel,” nu ne mai scoateți ochii cu neprihănirea Lui, deoarece nu este relevantă pentru noi. El a fost Dumnezeu, iar noi suntem oameni.

La acest gen de reacție, să nu ne mire același gen de răspuns din partea cerului:

„De aceea așa vorbește Sfântul lui Israel: „Fiindcă lepădați cuvântul acesta și vă încredeți în silnicie și vicleșuguri și vă sprijiniți pe ele, de aceea, nelegiuirea aceasta va fi pentru voi ca spărtura unui zid înalt care, spărgându-se, amenință să cadă, și a cărei prăbușire vine deodată, într-o clipă: îl sfărâmă cum se sfărâmă un vas de pământ, care se sfărâmă fără nicio milă și din ale cărei sfărâmături nu mai rămâne niciun ciob măcar cu care să iei foc din vatră sau să scoți apă din fântână” (Is 30:12-14).

Până aici vrem să ajungem cu împotrivirea aceasta irațională față de lucrarea pe care Sfântul lui Israel o are de făcut cu poporul Său în aceste ultime zile? Cât sperăm să mai împingem în viitor o realitate pe care oricum nu o vom putea bloca la infinit? Oricând s-ar întâmpla, o generație tot își va întoarce privirile spre Cel pe care L-au străpuns, și li se vor deschide ochii să vadă lucrarea lui Dumnezeu în viețile lor:

„Căci, când vor vedea ei, când vor vedea copiii lor, în mijlocul lor, lucrarea mâinilor Mele, Îmi vor sfinți Numele; vor sfinți pe Sfântul lui Iacov și se vor teme de Dumnezeul lui Israel” (Is 20:23).

„Cei nenorociți se vor bucura tot mai mult în Domnul, și săracii se vor înveseli de Sfântul lui Israel” (Is 29:19).

„Nu te teme de nimic, viermele lui Iacov și rămășiță slabă a lui Israel; căci Eu îți vin în ajutor – zice Domnul – și Sfântul lui Israel este Mântuitorul tău” (Is 41:14).

„Căci Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, Sfântul lui Israel, Mântuitorul tău! Eu dau Egiptul ca preț pentru răscumpărarea ta, Etiopia și Saba, în locul tău” (Is 43:3).

„Așa vorbește Domnul, Răscumpărătorul vostru, Sfântul lui Israel: Din pricina voastră, trimit pe vrăjmaș împotriva Babilonului și cobor pe toți fugarii, chiar și pe haldei, pe corăbiile cu care se făleau” (Is 43:14).

„Răscumpărătorul nostru Se cheamă Domnul oștirilor, Sfântul lui Israel” (Is 47:4).

„Așa vorbește Domnul, Răscumpărătorul tău, Sfântul lui Israel: „Eu, Domnul Dumnezeuul tău, te învăț ce este de folos și te călăuzesc pe calea pe care trebuie să mergi!” (Is 48:17).

„Așa vorbește Domnul, Răscumpărătorul, Sfântul lui Israel, către Cel disprețuit și urât de popor, către Robul celor puternici: „Împărații vor vedea lucrul acesta, și se vor scula, și voievozii se vor arunca la pământ și se vor închina, din pricina Domnului, care este credincios, din pricina Sfântului lui Israel, care Te-a ales” (Is 49:7).

„Căci Făcătorul tău este bărbatul tău: Domnul este numele Lui, și Răscumpărătorul tău este Sfântul lui Israel. El Se numește Dumnezeuul întregului pământ” (Is 54:5).

„Într-adevăr, vei chema neamuri pe care nu le cunoști, și popoare care nu te cunosc vor alerga la tine, pentru Domnul Dumnezeul tău, pentru Sfântul lui Israel, care te proslăvește” (Is 55:5).

„Îmi voi face cunoscut Numele Meu cel sfânt în mijlocul poporului Meu, Israel, și nu-i voi mai lăsa să-Mi pângărească Numele Meu cel sfânt; ci vor ști neamurile că Eu sunt Domnul, Sfântul lui Israel!” (Eze 39:7).

Cu asemenea glorioase făgăduințe de vindecare și restaurare, ce ne împiedică să ne întoarcem privirile *astăzi* spre Sfântul lui Israel, *astăzi* și nu „într-o zi” să vedem că L-am străpuns, ca Numele Lui să fie cunoscut printre neamuri?